Muntje

Twee vrienden staan boven op de Eiffeltoren. 'Ik zie een muntje van tien cent!' roept een van hen en hij rent een trap naar beneden. Hij kijkt weer en roept: 'Het is een muntje van twintig cent!' Weer rent hij een trap naar beneden. 'Nee, het is een muntje van vijftig cent.' Nog een trap lager, weet hij het zeker: 'Het is één euro! Nee, wacht, twee euro!' Snel rent hij helemaal naar beneden en komt later hijgend weer boven. 'En?' vraagt zijn vriend. 'Hoeveel was het?' 'Het was geen muntje,' puft de ander, 'maar de deksel van een vuilnisbak!'

Honger

Een tijger zit in het vliegtuig. De stewardess vraagt: 'Wat wilt u eten?' De tijger antwoordt: 'Mag ik de passagierslijst even zien?'

Rapport

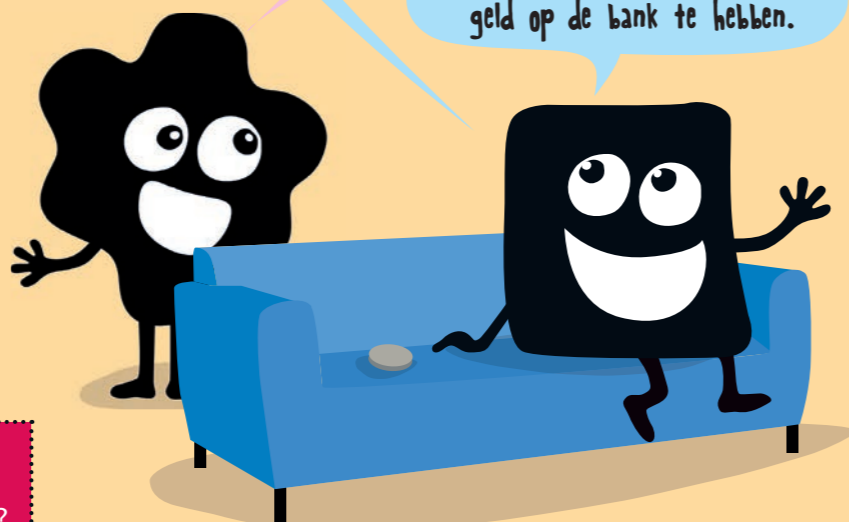
De juf zegt tegen Jolie: 'Van dit rapport krijgt je vader grijze haren.' Jolie: 'Daar zal hij blij mee zijn, hij is namelijk al jaren kaal!'

MOPPEN EN RAADSELS

Ik leg een muntje op een bank...

Waarom doe je dat?

Om te voelen hoe het is om geld op de bank te hebben.

Cirkel

Waarom gaat een groep oenen altijd in een cirkel zitten als ze het koud hebben?

Antwoord: Dan is het 360 graden.

Politieagent

Waarom heeft een politieagent altijd gelijk?

Antwoord: De aanhouder wint.

Puzzel

Waarom is een oen blij als hij een puzzel van duizend stukjes in een half jaar oplost?

Antwoord: Omdat op de doos staat 8 tot 88 jaar

Timmeren

Jelle is bezig om zijn nieuwe vloer te leggen. Elke spijker die hij pakt, bekijkt hij aandachtig. De helft gooit hij weg. 'Waarom doe je dat?' vraagt zijn vriend Pascal.

Jelle: 'Ik heb per ongeluk slechte spijkers gekocht. Bij de helft zit de kop aan de onderkant en de punt boven.' Pascal: 'Wat ben jij toch dom!'

JANE EN JANET VANDERBILT

De tweeling Jane en Janet Vanderbilt zeurde de hele dag. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat wilden ze alles wat hen te binnen schoot per se en nú.

'Ik wil pannenkoeken!'

'Ik wil een roze kamer!'

'Ik wil nieuwe schoenen!'

'Ik ook! En een nieuwe jas!'

'En nooit meer naar school!'

'En een gele kamer! Ik vind roze niet meer leuk!'

Meneer en mevrouw Vanderbilt deden hun uiterste best om het de tweeling naar de zin te maken, maar er was geen beginnen aan. De meisjes wilden altijd meer en het was nooit goed. Als ze niet meteen hun zin kregen, gingen ze gillen. Dat konden ze heel goed en dan leken ze wel sirenes. 'Ieieieieieie!'

Dat gegil vonden meneer en mevrouw Vanderbilt nog erger dan het gezeur.

'Wat moeten we toch doen?' vroeg mevrouw Vanderbilt wanhopig, als de sirenes niet meer ophiielden, omdat ze sommige dingen nu eenmaal echt niet konden regelen.

'Naar zolder,' fluisterde meneer Vanderbilt. En dan slopen ze naar hun geheime verstopplek op zolder en hielden hun handen tegen hun oren tot het weer stil was.

'Is het al stil?'

'Ieieieieieie!'

'Nee, toch niet.'

'Dan wachten we nog even.'

'En nu?'

'Nu wel. Eindelijk.'

En dan liepen ze opgelucht weer naar beneden.

'Wanneer stopt dit ooit?' zuchtte mevrouw Vanderbilt.

'Als ze de deur uit zijn,' zei meneer Vanderbilt.

'Wanneer is dat dan?'

'Later.'

'Later is nog zo ver weg! Het lijkt wel of de klok stilstaat!'

Dat was natuurlijk niet waar. Maar snel liep de klok ook niet.

* * *

Op een vrijdag in de vakantie wilde de tweeling per se naar de opening van het nieuwe pretpark Wiwawonderland. Die was op zaterdag en plaatjes van de attracties stonden in alle kranten.

'Ik wil in dit reuzenrad,' zeurde Jane, en ze legde de krant over meneer Vanderbilts gebakken ei.

'Ik wil in die bootjes,' zemde Janet.

'En ik wil zeven suikerspinnen,' zanikte Jane.

'Morgen gaat Wiwawonderland open,' dramden ze samen. 'Daar willen we heen!'

'Dat kunnen we niet betalen,' zei meneer Vanderbilt.

'Maar we willen naar Wiwawonderland!'

Ieieieieieie!'

'Stil!'

'Ieieieieieie!'

'Goed! We gaan wel iets bedenken! Stop met gillen!
'Alleen als je het belooft! Belof dan! Ieieieieieie!
'We beloven het! Stop met gillen!
'Alleen als jullie ons nu duwen met schommelen.'
'Oké. Na mijn ei.'
'Nee, nu! Ieieieieieie!
Meneer Vanderbilt stond met een zucht op en nam zijn bord mee naar buiten. De dag was weer goed begonnen.

* * *

Die avond piekerden meneer en mevrouw Vanderbilt zich suf hoe ze een pretparkdag moesten betalen. Ze waren niet rijk en in hun geheime spaarpot zat maar net genoeg geld voor twee pretparkkaartjes. Maar dan moest de treinreis ook nog betaald. Helaas hadden ze het beloofd en hun oren konden een hele zaterdag vol gegil niet meer verdragen.
'We kunnen ze opsturen,' zei meneer Vanderbilt ten slotte. 'De pakketpost bezorgt sinds kort ook kinderen.'
'Ze zijn toch geen brieven?' zei mevrouw Vanderbilt.
'Maar wel pakjes. Dan moeten ze postzegels op hun rug. Ik heb het zelf gelezen. Het is goedkoper dan treinkaartjes.'
'Sturen ze kinderen echt overal heen?' vroeg mevrouw Vanderbilt ongelovig.
'Overal waar ze post bezorgen. En het pretpark heeft vast een adres.'
'Aha.' Mevrouw Vanderbilt fronste.
Ze dachten allebei na, keken elkaar aan en begrepen elkaar zonder woorden.
'Dat vind ik een goed idee,' zei meneer Vanderbilt. Hij pakte een atlas en mevrouw Vanderbilt pakte een leeg etiket.
'Dat geld was eigenlijk voor een nieuwe jurk,' zei ze, terwijl ze een adres op het etiket schreef.
'We sparen gewoon voor een nieuwe nieuwe jurk,' troostte haar man.
Dat spraken ze af en daarna gingen ze naar bed. Dat was op 9 juli 1914.

De volgende morgen bij het ontbijt vertelden meneer en mevrouw Vanderbilt de meisjes hoe ze hadden opgelost dat de meisjes met al het geld dat ze hadden naar Wiwawonderland konden.
'Jullie moeten helaas alleen. En jullie moeten met de trein,' zei meneer Vanderbilt.
'Dan wil ik chocola mee,' zeurde Janet meteen weer.
'En koekjes,' zei Jane. 'Chocola en koekjes en geld voor een suikerspin.'

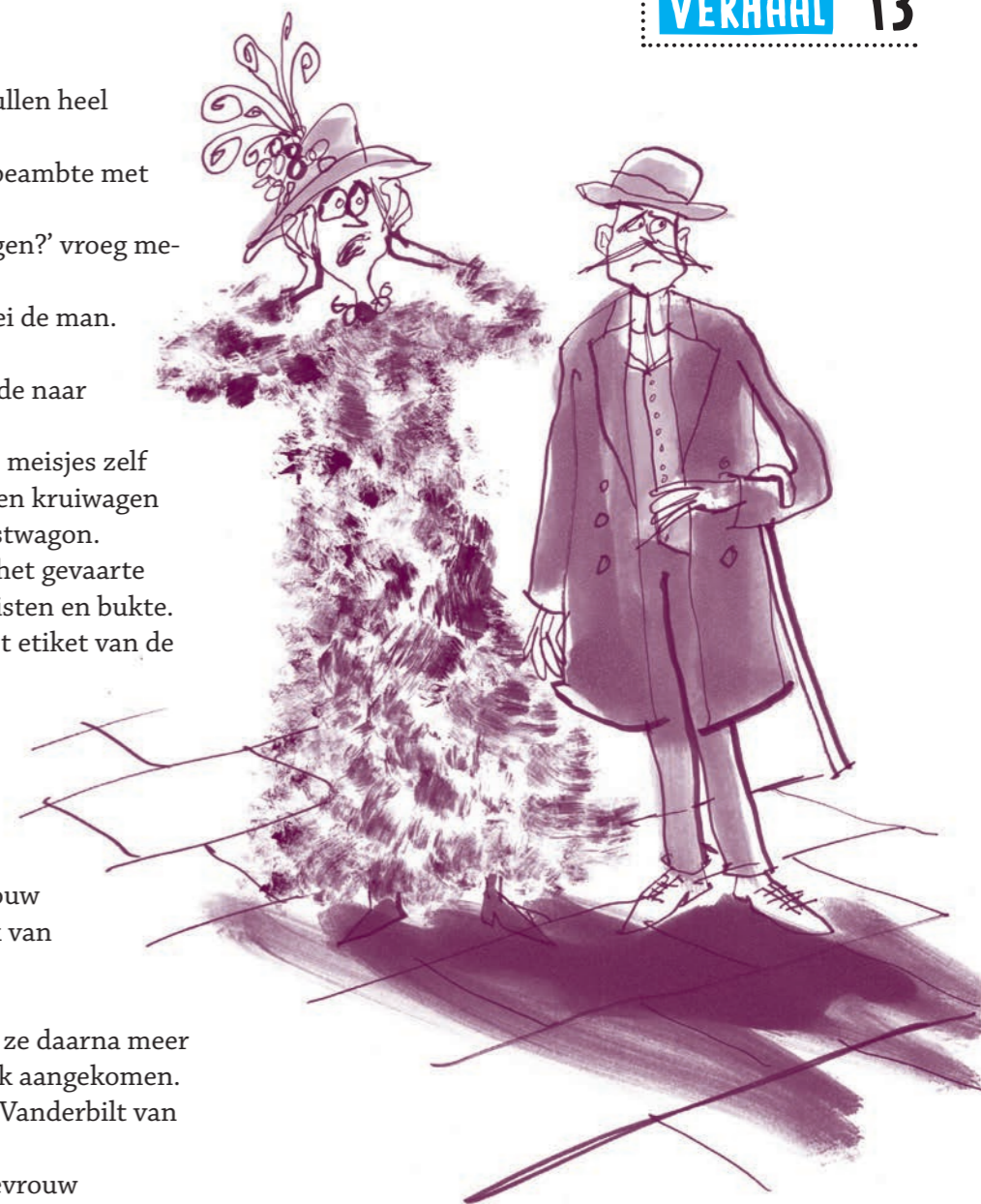
'Het kan alleen als we jullie opsturen,' zei meneer Vanderbilt, en hij legde uit dat dat de enige manier was. 'Maar jullie mogen niet in een kist.'
'Ik wil in een kist,' zei Jane meteen. 'Ieieieieieie!
'Goed, prima, stil! In een kist dan. Maar er zijn regels.'
'Regels? We willen geen regels! Ieieieieieie!
'Die regels zijn van de spoorwegen. Daar kan ik niks aan doen. Jammer. Dan gaan jullie niet. Ga maar gillen.'
Meneer Vanderbilt deed ineens onverschillig en de tweeling aarzelde.
'Wacht even,' zei Jane.
'Ja. Wacht,' zei Janet.
Ze dachten samen na en waren zowaar even stil en je zag ze denken: regels van de spoorwegen zijn misschien wel echte regels.
'Wat zijn die regels dan?' vroeg Jane.
'Jullie moeten onderweg je mond houden. De pakketdienst vervoert geen pratende pakketjes. En gillende pakketjes gooien ze uit de trein.'
'Dan wil ik kauwgom mee,' zei Janet.
'En je mag pas uit de kist als iemand je uitpakt,' zei mevrouw Vanderbilt. 'Pakketjes die zichzelf uitpakken zijn verboden.'
'Dan willen we een spelletje mee,' zei Janet. 'En heel veel snoep.'
'Dan zijn we eruit. Jullie gaan met de kist heen en terug. En wij komen jullie eind van de dag van het station halen. Afgesproken?'
De tweeling stond op en haalde hun rugtasjes en stopten ze vol koekjes en snoep.
Daarna gingen ze naar de pakketdienst op het postkantoor en meneer Vanderbilt kocht postzegels en een grote verzendkist.
'Ze willen per se in een kist,' zei hij met een guitige knipoog, en hij plakte het etiket met het adres van

het pretpark op de kist. 'Maar ze zullen heel rustig zijn en niet zeuren of gillen.'
'Toch wel een retourtje?' vroeg de beambte met net zo'n knipoog.
'Uiteraard. Zult u goed voor ze zorgen?' vroeg mevrouw Vanderbilt bezorgd.
'Maakt u zich maar geen zorgen,' zei de man. 'Retourtje Wiwawonderland.'
Hij stempelde de postzegels, zwaaide naar de meisjes en deed de kist dicht.
Meneer Vanderbilt vroeg of hij zijn meisjes zelf op de trein mocht zetten, en met een kruiwagen met de kist erin liep hij naar de postwagon. En daar deed hij het dus. Hij zette het gevaarte in de wagon bij tientallen andere kisten en bukte. Niemand zag hoe hij razendsnel het etiket van de kist trok en er een ander op plakte.
'Goede reis!' riep hij. 'Tot vanmiddag! Daag! Daag!'
Hij stapte uit de wagon en de locomotief floot. Langzaam kwam de trein in beweging. Op het perron keken meneer en mevrouw Vanderbilt hoe de trein in een wolk van zwarte stoom verdween.
En toen waren de meisjes weg.
Ik bedoel echt weg. Niemand heeft ze daarna meer gezien. Ze zijn nooit in het pretpark aangekomen. Op 10 juli 1914 zijn Jane en Janet Vanderbilt van de aardbodem verdwenen.
's Middags wachtten meneer en mevrouw Vanderbilt zogenaamd vol verwachting op het perron. Maar toen de trein stopte, zat de kist met de tweeling niet in de postwagon. De kist was nergens en mevrouw Vanderbilt begon opzichtig te gillen. Mensen renden naar haar toe en meneer Vanderbilt keek zo geschrokken als hij kon. 'Mijn meisjes! Er is iets misgegaan!' stamelde hij.
Er werd gezocht en geschreeuwd en het verhaal van de verdwenen tweeling ging als een lopend vuurtje door het station. Iedereen had medelijden met de twee arme ouders, maar dat maakte geen zier uit. De tweeling was weg en bleef weg.

* * *

Het was een bijzonder verhaal, en een journalist van de krant kwam de volgende dag naar het huis van de familie Vanderbilt met een notitieblokje vol vragen.
'Zijn ze gevlucht?' vroeg hij.
'Waarom? Waarheen? We hadden het hartstikke goed zijn met vieren. Ze gingen alleen maar naar Wiwawonderland. En nu zijn ze weg!'
'Heeft u wel een retourtje gekocht?'

'Natuurlijk. En de postbeambte heeft het adres er zelf op geplakt.'
'En zijn ze in de goede wagon gekomen?'
'Ja, de postwagon. Iedereen heeft het kunnen zien!'
'Wat denkt u dan dat er is gebeurd?'
'Ik heb geen idee! Ga liever zoeken. Onze arme schatjes!'
De journalist knikte. 'Dan weet ik genoeg. Heeft u nog een goede kop?'
'Een kop thee?' zei mevrouw Vanderbilt onnozelen.
'Een kop voor de krant. Voor het artikel. Iets emotioneels misschien? Waar denkt u aan?'
Meneer Vanderbilt dacht na over waar hij aan dacht. 'Waar een spoor is, is een weg,' zei hij toen.
'Bedoelt u een spoorweg? Of een overweg?' vroeg de journalist.
'Ik bedoel een uitweg,' zei meneer Vanderbilt.
'Aha, natuurlijk.' De journalist deed alsof hij het snapte. 'Mooi gezegd. Waar een spoor is, is een weg. Sterkte nog. Tot ziens.'
Op maandag stond het artikel in de krant.

Waar een spoor is, is een weg

De tweeling Jane en Janet Vanderbilt is op 10 juli spoorloos verdwenen. Hun liefdevolle ouders hebben hen 's ochtends nog vrolijk op de trein naar Pretpark Wiwawonderland gezet, met geld voor kaartjes en een zak snoep voor onderweg. Vanaf dat moment ontbreekt ieder spoor. 'Alle sporen bleken zijsporen of dwaalsporen,' verklaart politiewoordvoerder Hoover. 'Of we het goede spoor nog oppikken, is

uiterst onzeker; op dit moment zit het onderzoek op een dood spoor.' Beide ouders zijn radeloos, maar de vader heeft nog hoop. 'Waar een spoor is, is een weg!' zegt hij. Signalement: Ongeveer 1.25 meter lang, rood haar in paardenstaartjes en witte T-shirts. Ze hebben zakken snoep mee, maar misschien zijn die al op. Ze kunnen hard gillen. Heeft u de tweeling gezien of gehoord? Neemt u dan contact op met het politiebureau in uw woonplaats.

Meneer en mevrouw Vanderbilt lezen het artikel en keken elkaar aan. 'Hij heeft het niet begrepen,' lachte meneer Vanderbilt. 'Het is: Waar een spoor is, is een úitweg.' 'Die man is het spoor bijster,' gniffelde mevrouw Vanderbilt. 'Je had beter een andere kop kunnen kiezen.' 'Wat dan?' vroeg meneer Vanderbilt. 'Eh... opgeruimd staat netjes,' zei mevrouw Vanderbilt. 'Of is dat niet netjes?' 'Niet aangekomen staat netjes,' verbeterde meneer Vanderbilt. Toen kregen ze samen de slappe lach.

Lees meer van
Tosca Menten!

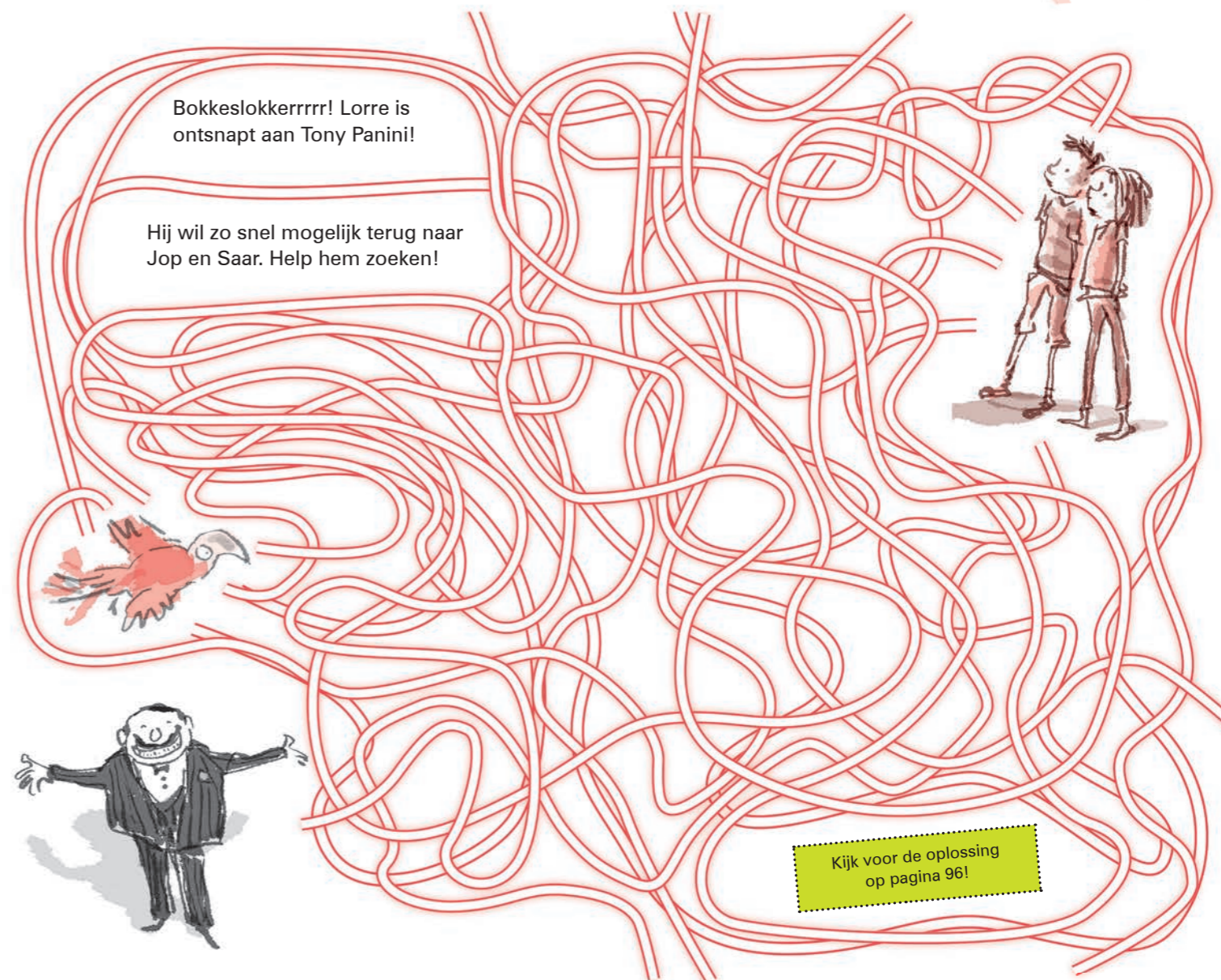

HELP LORRE NAAR HUIS!

Bokkeslokkerrrr! Lorre is
ontsnapt aan Tony Panini!

Hij wil zo snel mogelijk terug naar
Jop en Saar. Help hem zoeken!

Kijk voor de oplossing
op pagina 96!

Lees ook het verhaal
van Lorre!

